

3

Bunny elfordítja a slusszkulcsot, ráadja a gyújtást, és sárga színű Fiat Puntójának motorja betegesen köhögve életre kel. Bunny elméjének peremvidékét enyhe büntudat – már ha csakugyan annak lehet nevezni – és zaklató szorongás borzolja, mivel már délután negyed egy van, és még mindig nem ért haza. Valami bizonytalan, felkavaró emléke van arról, hogy Libby az előző este a megszokottnál is nyugtalanabb volt, de képtelen visszaemlékezni ennek az okára, és egyébként is csodaszép nap van, ő pedig szereti a feleségét.

Bunny elfojthatatlan optimizmusának tanújele, hogy szerelmük dicső hajnalának napjai változatlanul uralják a jelent, úgyhogy nem igazán számít, mennyi szar kerül a házaset palacsintájába, mert amikor Bunny az asszonyra gondol, Libby feneké egyre keményebb, a melle olyan, mint a rakéta, még nem szokott le arról a kislányos kuncogásról, és még most is boldogan, levendulaszínben csillog a szeme. Az öröm buboréka pukkan széjjel Bunny bensejében, amint a parkolóból kihajt a diadalmas tengerparti napsütésbe. Csodaszép nap van, és igen, szereti a feleségét.

A hétvégi forgalmon átmanőverezve kiér a tengerparti útra, és szinte megszédül, amikor meglátja – a nyár mámorító vetkőzőshow-ja tárul elébe.

Ollólábú, köldökükben testékszert viselő diáklányok, márkás cuccokban kocogó csajok, örömködő, faros kutyasétalta-

tók, a nyári pázsiton párok nyíltan párzanak, szanaszét partra vetett halként kiterült puncik az erotikus formájú gomolyfelhők alatt, egy kurva nagy rakás tettekrész csaj, aki nem mondana nemet – alacsonyak, magasak, feketék, fehérek, fiatalok, idősebbek, a „csak adj egy percet, és kitalálom, mi a gyengéd” típusúak, fincsi szingli anyukák, falatnyi fürdőrucis, ragyogó, gyönyörteli mellű és gyantázott bikinivonalú babák, kavicstól rücskös fenekű nők frissen a plázsról – apám, micsoda kibaszott hatalmas választék, gondolja Bunny –, szőkék, barnák, zöld szemű vörösek, akiket nem lehet nem szeretni, Bunny lassít hát a Puntóval, épp hogy lépésben halad, és letekeri az ablakot.

Kiinteget egy iPoddal felszerelkezett, Lycra sportmelltartós fitnessz fajnőnek, aki talán vissza is int neki; egy fekete csajnak, aki sárga labdarugózóval pattog át a gyepen (respekt); egy félmeztelen diáklánynak, akinek mintha keksz nagyságú, dugás közben szerzett horzsolás lenne a gerince tövében, ami aztán csodálatos módon tetoválásnak bizonyul: szalag vagy masni csomója (Bunny oda is kiált neki: – Díszcsomagolás! Hihetetlen jó!), aztán nagyot füttyent egy totál meztelen csajnak, akin tisztán látni a brazil típusú gyantázás eredményét, de aki, veszi észre, amint jobban megnézi Bunny, igazából bőrszínű tanga alsót visel, mely úgy eggyé válik testével, mint kolbással a héja; odaint egy bélelt báránybőr bakancsban, túlméretes strandlabdával röpiző, vaskos combú amazóniai istennőtriónak (a lányok lassított felvételként visszaintegetnek). Bunny rádudál egy meghökkentően szexi leszbikus párra, akik beintenek neki, mire ő felnevet, és máris elképzeli őket, ahogy műbrokival a kézben egymásnak esnek; aztán megpillant egy ikszlábú, copfos lányt, aki kék-vörös Brighton Rock nyalókát szopogat; egy csajt, aki valami meghatározhatatlan cuccot visel, amitől úgy néz ki, mintha egy szivárványos pisztráng

bőrébe bújt volna; majd egy dadát talán, aki a babakocsi fölé hajolva kivillantja bugyija fényes fehér foltját, mire Bunny sziszegve fújtat a fogai közt, és püfölni kezdi a dudát. Aztán kiszúr egy elhagyatott, csontos irodakukac csajt, aki biztos lemaradt a tyúkól csapatától, és most részegen kacskaringózik át a fűvön, egyedül és zavarodottan, pólóban, amin ez a felirat áll: „VISÍTÓ MALACKA”, és egy jókora, felfújható péniszt ölelve. Bunny az órájára néz, fontolóra veszi a dolgot, de aztán továbbgurul. Meglát egy fura, fátyolba burkolózó, viktoriánus turnúrral ellátott bikinis nőt, aztán integet egy cucci kis narkós csajszinak, aki pont úgy néz ki, mint Avril Lavigne (ugyanolyan a fekete szemfestése), ahogy ott ül az omladozó Embassy épületsor benyílójában a *Menő témák* egy nagy kötegen. A lány feláll és elindul felé, csontsovány, a fogai óriásiak és feketék, a szeme körül gyűrű, mint a pandáknak, és Bunny ekkor látja, hogy hiszen ez nem is egy narkós kiscsaj, hanem egy híres supermodell, aki a karrierje csúcára ért, most épp nem jut eszébe a lány neve, de a felismeréstől azonnal áll a zászló az alsójában, majd jobban megnézve a csajt rájön, hogy mégis csak egy narkós bula, azzal továbbhajt, pedig aki ezt a sportot úzi, az mind tudja, biztosabban, mint bármi mást a világon, hogy a narkósok szopnak a legjobban (legrosszabbul a kokós kurvák). Bunny bekapcsolja a rádiót, és felharsan Kylie Minogue slágere, a „Bepörögtem”, Bunny alig akarja elhinni, hogy ilyen szerencséje van, és rögtön szinte határtalan gyönyör árad végig rajta, ahogy megszólal a szörcsögő, csalogató szinti, és Kylie belevág a szodómiához intézett orgasztikus dicsőítő énekbe, és Bunny aranyszínű macskanadrágjára gondol, a két gyönyörűséges aranyszínű félgömbre, és erről eszébe jut, ahogy a pincérnő, River vaskos, sápadt hátsóját hágtakolbászós rántottával teli hassal odafenn a hotelszobában, és énekelni kezd, együtt harsogja a rádióval: „Már bepörög-

tem, ne fogj vissza, tudom, hogy érzel, mert szereted így”, és mintha ez a szám áradna a világ minden kocsijának minden ablakából, és a ritmus ezerrel dübörög. Aztán meglát egy csapatnyi dundi plázaturkászt, a hasuk punnyadtan vigyorog elő, a rúzsuk repedezett, egy potenciális bombázó arab nőt tetőtől talpig burkában (apám, lehull a burka, hív a kisajka), majd egy óriásplakátot, ami csodafix vastagított melltartót vagy mit hirdet, és felkiált: – Igen! –, azzal vadul, a dudát harsogtatva lefordul, rákanyarodik a Fourth Avenue-ra, és már csavarja is le az egyik kézkrémminta kupakját. Leparkol, és fülíg érő, boldog vigyorral kiveri a farkát, a genyaadagot belefecskendezi a beleszáradt rittyótól töredezetten recés zokniba, amit az ülés alatt tart.

– Pfúú! – nyögi, a lemezlovas a rádióban pedig az mondja:

– Kylie Minogue-ot hallottuk, hát lehet nem imádni azt a forrónadrágot!?

– Dehogy lehet! – feleli Bunny, azzal visszasorol a forgalomba, és miközben megteszi a tízperces utat a portslade-i Grayson Courtig, ahol lakik, egyre csak mosolyog, nevet, és azon tűnődik, hogy amikor megérkezik, vajon Libbynek, a feleségének, lesz-e majd kedve egy menethez.

4

Amikor Bunny befordul a Church Roadra, a DJ még mindig Kylie aranylamé forrónadrágjáról dumál – hogy egy szabályozott hőmérsékletű helyiségben őrzik egy ausztrál múzeumban, és hogy a hírek szerint nyolcmillió dollárra biztosították (többre, mint a torinói leplet). Bunny ekkor megérinti a mobilja vibrálását, kihajtja a telefont, nagy levegőt vesz, egy részét kiereszti, és úgy szól bele:

– Na mi az?

– Hallottam egy újat, Bunny.

Geoffrey az irodából. Geoffrey Bunny főnöke, egyúttal, Bunny szerint, igazából egy szerencsétlen balek, aki jól elhájásodott patkánylyuknyi irodájában a Western Roadon, ahol mintha belehegesztették volna az agyongyötört forgószerékébe, szinte fel sem állt naphosszat. Pedig jó svádájú fickó volt, még úgy egymillió éve – erről árulkodnak az iroda hátsó falán lógó bekeretezett fényképek, amelyeken fitten és egész jóképűen látható –, de most már egy elhízott, szirupos hangú perverz, aki csak izzad meg szipog meg beleröhörészik a markában tartott zsebkendőjébe, melyet folyton teátrálisan lenget. Tényleg szerencsétlen balek, Bunny szerint, de azért bírja. Geoffreypól időnként valamiféle apás, Buddha-szerű bölcsesség árad elő, és Bunny néha azon kapja magát, hogy ez kedvére való.

– Hallgatlak, dagadék.

Geoffrey előad egy viccet egy pasiról, aki nekilát szexelni a csajával, és szól neki, hogy álljon négykézlábra, mert seggbe akarja kúrni, mire a csaj közli, hogy ez micsoda perverzió, a pasi meg azt mondja, elég komoly szavakat használsz hat-éves létedre.

– Ezt ismertem – mondja Bunny.

A rádióból már új szám szól, Bunny nem ismeri fel, és egyszerre a zenét erős sistergés nyomja el, Bunny pedig belebokszol a rádióba. – A picsába! – mondja, és a következő pillanatban zúgó komolyzene árad harsányan a hangszórókból. A dallam mintha a szörnyűség végső határán túli valaminek a közeledtét köszöntené fanfárjával. Bunny csúnyán néz a rádióra. Kicsit ijesztőnek tartja a készüléket – azt, ahogy mintha tetszése szerint választaná ki, mit akar éppen hallani –, és lejjebb veszi a hangerőt.

– Ez a kibaszott rádió – mondja.

– Mi van? – kérdezi Geoffrey.

– Ez az autórádió... – Bunny a vonal másik végéről hallja az elgyötört forgószerék nyikorgását, aztán a pukkanást, ahogy főnöke kinyit egy dobozos sört. – ...kurva szar.

– Bejössz az irodába, nagyfőnök?

– Már miért mennék?

– Mert a főnököd egyedül érzi magát, és jól megrakta a hűtőt sörrel.

– Előbb haza kell kukkantanom az asszonyhoz.

– Hát, akkor forrón csókoltatom, add át – mondja Geoffrey, és öblöset böffent.

– Oké.

– Figyuzz, Bunny, telefonált egy nő, azt mondta, az apád gondozója, vagy mi a fene. Azt mondta, el kell menned apádhoz. Sürgősen.

– Most meg minek?

– Hé, öreg, én csak azt tudom, amit üzent.

Bunny befordul a Puntóval a Grayson Court első udvarába, összecsatintja a telefont, és leállítja a kocsit. Kiszáll, vállára veti a zakóját meg a táskát a mintákkal. Kanárisárga ingén izzadságfolt terjeng a hóna alatt (másik inget vett föl, miután megdugta Rivert), és ahogy átlépked az udvaron, ágyékában ismerős és nem éppen kellemetlen feszülést érez.

– Talán. Talántalán... – dudorászik magában a feleségére gondolva, és megpaskolgatja a beolajozott tincset, mely kunyorin és kajánul csüng a homlokába.

A lépcsőházba érve robogva indul fel a betonlépcsőn, és az első emeleten ellép egy tenyérnyi, penicillinszínű miniszoknyát és „PRÓBÁLJ FEL” feliratú fehér sztreccs ujjatlan pamutfelsőt viselő lány mellett, akinek az arcára egy koszos, szürke melegítőben feszítő, pattanásos, tizennégy év körüli srác tapad. Bunny megsasolja a lány apró, meredező bimbócskáit, ahogy majd átdöfik a felső szövött anyagát, és elhaladtában a csaj torka felé hajol.

– Csak óvatosan, Cynthia, ez a kutyus veszettnek tűnik – mondja.

A srác, akinek a bőre fehér, mint a halak hasának alja, és kidolgozott kockahasa van, a két vállát pedig széles sávban pattanások terítik be, visszaszól:

– Húzz a picsába, faszfej!

Bunny ugatásba kezd:

– Vau! Vau-vauú! – harsog, miközben a korláton kihajolva, a fokokat kettesével véve lépked fölfelé.

– Na gyere ide, te pöcsfaragó! – kiált utána a fiú, az arca megfeszül, és mintha már indulna is Bunny után.

A Cynthia nevű lány rászól:

– Hagyd, nem érdekes. Jó fej a pasi. – Azzal kivicsorítja

hosszú, szabályozóval ellátott fogait, és mint egy holdjáró robotkarja vagy egy orsóhal, mohón lecsap a srác nyakára.

Bunny a gangon lépked a lakás ajtaja felé, és közben a zsebébe túrva keresi a kulcsát. A bejárati ajtó éppen olyan kanárisárgára van festve, amilyen az inge, és Bunnynak egy öntudatlan pillanatra bevillan Libby emléke tíz évvel ezelőttről, ahogy farmerban és sárga pólóban guggolva festi az ajtót, mosolyogva felnéz rá, és a keze fejével félresöpör egy arcába hullott tincset.

Amikor Bunny kinyitja az ajtót, a lakás belseje sötétben és furcsán tárul elébe, és ahogy belép, ledobja a táskát a mintákkal, aztán felakasztaná a zakóját egy fogas kampójára, ami már nincs ott. Valaki letörte. A zakó a földre esik, fekete halomba kerül szét. Bunny felkattintja a falikapcsolót, de nem történik semmi, és most észreveszi, hogy a mennyezeti lámpából valaki kicsavarta az égőt. Becsukja maga mögött az ajtót. Beljebb lép, és ahogy a szeme kezdi megszokni a sötétséget, zavarodott érzés tölti el a jókora zűrzavar láttán. Csupán az egyik asztali lámpában világít egy égő, annak az ernyője is lehetetlen szögben félrecsúszva, és a sápadt, bizonytalan fényben Bunny azt látja, hogy a bútorok nincsenek a helyükön; a karosszéke például a falnak fordítva áll, mint egy rosszcsont diák, és egy nagy kupac összedobált ruha temeti maga alá, a rétegelt lemezes komód felborítva fekszik, lábai letörve, egy kivételével, melyről az ő egyik alsónadrágja lóg, mint valami hitvány zászló.

– Jézusom – mondja Bunny.

A kávézóasztalon egy rakás pizzásdoboz tornyosul, mellettük vagy egy tucat bontatlan, kéltiteres kólásüveg. Bunnynak nagy nehezen leesik a tantusz: a lakásban szétdobált ruhák mintha kizárólag az ő ruhái lennének. Keserű, émelyítő szagot érez, melyre félig-meddig emlékszik, de nem tudja felidézni, honnan.

– Szia apu – szólal meg egy vékonyka hang, és a szemcsés sötétségből egyszer csak egy kék rövidgatyás, mezítláb, kilencéves kisfiú bukkan elő.

– A picsába, Bunny öcsi! Úgy megijesztettél, hogy majdnem beszartam! – tör ki az apja, aztán jobbra-balra nézve kérdezi: – Hát itt meg mi történt?

– Nem tudom, apu.

– Mi az, hogy nem tudod? A rohadt életbe, hát itt laksz, nem? Hol van az anyád?

– Bezárkózott a szobájába – feleli Bunny öcsi, és megdörzsöli a homlokát, aztán megvakarja hátul a lábát. – Nem hajlandó kijönni.

Bunny körbenéz, és egyszerre két gondolat is letaglózza. Először is ráébred, hogy a lakás állapota neki szánt személyes üzenet – most már látja, hogy egyik-másik ruhája fel van hagyva, meg van szaggatva –, és hogy valamiképpen ő az oka a történeteknek. Tudatának peremvidékén körvonalazatlan büntudat támad, átkandikál a határkerítés fölött, majd visszahúzódik. Ám ezt a nyugtalanságot jócskán felülmúlja egy másik, jóval zaklatóbb, hangulatváltó felismerés: a szex a feleségével szinte biztosan kizárt, és Bunny ettől rohadtul bosszús.

– Mi az, hogy nem hajlandó kijönni!? – tör ki, azzal átvo-nul a nappalin, és az előszobán végigmasírozva kiabál:

– Libby! Lib!

Az előszoba szőnyegét egy egész doboznyi Coco Pops pufigolyó fedi, egyenletesen, megfontoltan lett szétszórva, és Bunny érzi, ahogy szétpukkadnak a talpa alatt. Felmérgesedve még hangosabban kiabál:

– Libby! A kurva életbe!

Az ifjabbik Bunny követi apját a folyosón.

– Minden tele van Coco Popsszal, apu – mondja, és ide-oda dobogva, mezítláb tapossa széjjel a golyókat.

– Ezt hagyd abba – szól rá Bunny. Erőteltjesen megrángatja a kilincset, aztán bekiabál:

– Libby! Nyisd ki az ajtót!

Az asszony nem válaszol. Fülét az ajtóra tapasztva Bunny különös, magas torokhangot hall odabentről.

– Libby? – szól halkán. A furcsa, idegen hangú nyávogás valamiképp mintha nem lenne ismeretlen számára, és ahogy Bunny a hatására hátrahajtja a fejét, észreveszi, hogy az előszoba üres lámpafoglatából jó néhány hosszú csík díszsínór lóg, akár egy földönkívüli neonkék beleinek csomója vagy valami hasonló. Hitetlenkedve mutat fölfelé. – Ez meg mi a jó...? – kérdezi, aztán pár pillanat múlva lassított felvételnéppé térdre ereszkedik.

– Ja, azt én csináltam – mondja az ifjabbik Bunny a díszsínórra mutatva. – Bocsi.

Bunny a kulcslyukhoz hajol és bekukucskál.

– Ha! – csattan föl, és hirtelen megélelnkül.

A kulcslyukon át látja a feleségét, Libby az ablaknál áll. Alig hihető módon ugyanazt a narancssárga neglizsét viseli, ami a nászéjszakájukon volt rajta, és amit Bunny már évek óta nem látott. Egy szemvillanás, egy pillanat, és mintha álmodna, visszaemlékszik újsütetű asszonyára, amint a nászútra kivett hotelszobában feléje lépked, a neglizsét szinte láthatatlan anyaga veszedelmesen csüng alá duzzadt mellbimbóiról, alatta a fénylő bőr, és a szökés szeméremszőrzet elfátyolozva táncol a szeme előtt.

A pufigolyók között térdepelve, szemét a kulcslyukra tapasztva Bunnyt az eufória váratlan hulláma önti el, és arra gondol, hogy a délutáni dugás esélye máris jelentősen nőtt.

– Na, ne csináld már, bébi, én vagyok az, a te Bunnymanód – szólongatja Libbyt, de ő nem felel.

Bunny talpra ugrik, ököllel püfölni kezdi az ajtót, és üvölt:

– Nyisd ki ezt a kurva ajtót!

– Nekem van hozzá kulcsom, apu – szólal meg az ifjabbik Bunny, de apja félretolja a fiút, hátrál pár lépést, és nekiront az ajtónak.

– Apu, nekem van hozzá kulcsom! – ismétli meg a gyerek, de Bunny csak rásziszeg:

– Félre az útból! – Most már úgy veti magát az ajtónak, mint egy eszelős, minden erejét latba veti, nyög az erőfeszítéstől, ám az ajtó mégsem tárul fel.

– A picsába! – ordít Bunny tehetetlen mérgében, térdre hullik, és dühödten leskel be a kulcslyukon. – Nyisd már ki a kurva ajtót! Megijeszted a gyereket!

– Apu!

– Menj innen, Bunny öcsi!

– *Nekem van hozzá kulcsom* – ismétli a fiú, és odatartja a kulcsot apja orra elé.

– Hát akkor miért nem mondod!? Jézusom!

Bunny elveszi a kulcsot, bedugja a kulcslyukba, és kinyitja a hálószoza ajtaját.

Apja mögött az ifjabbik Bunny is belép. Látja, hogy a tévében a Teletubbyk műsora megy, de a kicsi, hordozható tévé a földön áll az ablak mellett. A piros Teletubby, Po, akinek kör alakú antenna van a fején, mond valamit, de olyan hangon, amit a fiú már nem ért. A gyerek nem veszi le a szemét a tévéről, mégis érzékeli, hogy apja megállt, és eljut még a tudatáig az is, hogy valamilyen mozdulatlan narancssárga foltot lát a szeme sarkából. Hallja, ahogy apja azt mondja: – A picsába –, de egész halkán, megdöbbenően, és a fiú úgy dönt, inkább nem emeli föl a fejét. Csak néz le a szőnyegre, csak azt nézi, és észreveszi, hogy a bal lába ujjai közé beszorult egy Coco Pops golyó.

Bunny másodszor is halkán káromkodik, aztán a szájához kapja a kezét. Libby Munro a narancssárga neglizsében lóg az ablak rácsáról. Lábszára a földön, térde megroggyant. A teste súlyát kihasználva, guggolva akasztotta föl magát. Az arca bíborlila, mint egy padlizsán vagy micsoda, és Bunny összeszorítja a szemét, hogy szabaduljon a gondolatától, ami egy pillanatra átvillant az agyán: hogy milyen klassz Libby didkója.